

MARA STANKOVÁ

Loďi NElásky

MARENČIN PT

Lotti*NE*lásky

Mara Stanková

Lotti*NE*lásky

MARENČIN PT

© Mara Stanková 2017
© Marenčin PT, spol. s r. o., Bratislava, 2017
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
marenčin@marenčin.sk www.marenčin.sk
Cover © Marenčin Media, 2017
Design © Marta Blehová, 2017
Jazyková úprava Zuzana Šmatláková
647. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-8114-876-7 (viaz.)
ISBN 978-80-8114-877-4 (ePDF)
ISBN 978-80-8114-878-1 (ePub)

In the sunshine of your love

Sedela na posteli, rukami si objímala nohy a pozerala sa naňho, ako spí. Ležal pokojne, ako keby v tej posteli práve neprebiehala atómová vojna. Pravidelne vydychoval a v tvári sa mu zračila taká vyrovnanosť, o akej sa jej nemohlo ani snívať. To ju ešte viac rozrušilo. Trikrát sa snažila zobudiť ho, ale nedal sa. V myšli sa jej úplne zreteľne vynoril obraz:

Sedel na zemi vo svojom prázdnom byte, jeho bývalá priateľka odišla a on nevedel, čo ďalej. Tupo sa pozeral pred seba a želal si, aby nikdy v živote nespoznal žiadnu ženu. Odmietal ešte niekedy v živote hrať hru na pravú lásku. Vedel, že je to istá prehra. Bol strapatý a stratený. Vedľa seba mal opretú gitaru, ale prázdno, ktoré po nej zostalo, bolo také hluché, že nedokázal zahrať ani Prší, prší, a nie to ešte vymyslieť novú skladbu. Listoval si Blakeovými básňami, až prelistoval celý svet. Potom ho aj preklial. Hypnotizoval tie verše. Realita, ktorú odmietal akceptovať, sa mu zlievala

s obrazmi cudzej predstavivosti a nijako nedokázal pomenovať to, čo sa mu práve deje. Ešte raz si potiahol z jointu, ale sám nevedel, či to pomáha alebo to všetko len zhoršuje. Uprene sa pozeral na tú istú stranu, už dobrú pol hodinu sa sústredil na jednu jedinú báseň. Keď ho začali bolieť oči, položil knihu na zem a na chvíľu vypoľ. Zaklonil hlavu a zatvoril oči. Zalialo ho jasnozelené svetlo a pocítil neskutočnú odovzdanosť voči všetkému. Akoby mu jeho život napísal niekto iný a jeho to v tomto okamihu tešilo. Nedokázal vymyslieť, čo ďalej, a necítil absolútne nič, takže bol tomu niekomu veľmi vďačný. Oči mu oťažievali. Keď ich otvoril, uvidel ženu vychádzať z knihy. Bola vysoká a jej vlasy v tme svietili.

Tieto okamihy poznala veľmi dobre. V istom období ich mávala pravidelne, niekoľkokrát do mesiaca. Nedokázala spať. Mala husiu kožu a celá sa triasla. Chcela kričať, ale nedokázala vydať ani jeden jediný vzlyk. Vždy ju ovládlo vedomie, že nič nemá zmysel, že sem nepatrí, že je to celé napiču, že nech sa akokoľvek snaží, nič sa nezmení. Nesúviselo to len so vzťahom, v ktorom žila. Išlo o prácu, o mesto, o dobu, o geografickú polohu. Všetko akosi nesedelo. A ona si to bolestne

uvedomovala. Nemala vo zvyku obviňovať zo svojich sračiek iných ľudí, výchova ju niekoľkokrát denne utvrdzovala v tom, že za všetko si môže sama. Obviňovať iných vlastne ani vôbec nemohla, lebo keď sa rozhodla za niekým vyjsť z knihy a žiť chvíľu normálny život, bolo to len jej rozhodnutie. Bola to jej forma rúhania a protestu. Sedieť strapatá v cudzej posteli, oblečená v čiernej nočnej košeli, to sa jej stávalo asi tak na každej päťdesiatej strane. Nesúvisí to s jej ľahkovernosťou ani s problematikou „toho pravého“. Ona bola verná. Ale len láske. Ľudia si to nezaslúžili. Veľmi dobre si pamätala, ako sa naňho pozerala spoza Blakeovej básne a cítila, že ju potrebuje ako poéziu.

Potreboval, to bola pravda. Odkedy vystúpila z knihy, neustále ju mal pri sebe. Ako bábiku. Ako milenku. Ako upratovačku. Ako klauna. Ako radcu. Ako najlepšieho priateľa. Ako sponzora. Ako sestru. Ako lekára. Právnik. Učiteľa. Taxikára. Barmana. Poslucháča. Dokázal si ju dosadiť za všetky neznáme vo svojom živote a ona tam podozrivo dobre zapadla. Ako všetky ženské postavy, ktoré si vymyslíte s účelom, aby dobre zapadali. Lenže aj nožíku sa po čase máli krájať len chlieb. Jeho ambície narastajú. Ako rád by si bodol do

niečoho živého a prevzal na seba úlohu aktanta. A tak, hoci zastávala množstvo funkcií v jeho živote a urobila z beznádeje nádej, chcela viac. A to viac bolo zamknuté v tajnej komnate. Za strachom. Za obavami. Za klamstvami. Za skúsenosťou. Za pravdou. Za realitou. Za časom. Za všetkým, čo vždy príde s cieľom zničiť niečo pekné. Lebo sa bál. Nechcel navýšiť stávky. Nechcel sa otvoriť. Nechcel jej rozumieť a nechcel, aby ona rozumela jemu. To, čo chcel, dostal. Ostatne, ako vždy. Ona to už dobre poznala, stávalo sa to na každej šesťdesiatej ôsmej strane.

Či chcela, alebo nie, zakaždým sa ocitla v cudzej posteli. Hoci do nej vliezala s cieľom zaplniť čiernu prázdnotu vo svojom vnútri, efekt bol úplne opačný. Nemohla spávať. Prestala jedávať. Hoci chcela, aby to teraz bolo iné, opakovala svoje vzorce, ako vzorná literárna postava. Lotta bola na to stvorená. A tak sa znovu ocitla v situácii, ktorú odmietala, nenávidela a zároveň ju už poznala a bola s ňou zmierená. Sedela v jeho posteli, objímala si nohy a verila, že sa raz z tohto rámca vymaní. Ale, bohužiaľ, ako väčšinu vecí vo svojom živote, nedokázala ovplyvniť ani túto situáciu. Hoci vyzerala ako protagonistka s tvrdou hlavou,

každý jej čin závisel od niekoho iného. Od toho, kto ju napísal. Lenže ona už nedokázala ísť týmto spôsobom ďalej. A keďže nemala kapacitu na to, aby zaútočila, postačil jej útek. Rozdiel bola jediná samohláska. So slzami vo vymyslených očiach sa potichu zdvihla z jeho postele. Nedala mu bozk na zarastené líce, hoci to bolo líce, ktoré milovala najviac zo všetkého. Ani ho nepohladila. Ani ho neprikryla, aby mu nebola zima. Nezobrala si ani jeden z darčiekov, ktoré jej dal. Dokonca sa ani neobliekla. Utekla v čiernom neglizé so strapátymi vlasmi. Vrátila sa do knihy a verila, že jej niekto konečne napíše iný osud.

Sedel na zemi vo svojom prázdnom byte, ona bola preč a on nevedel, čo ďalej. Tupo sa pozeral pred seba a želal si, aby nikdy v živote nespoznal žiadnu ženu. Vedľa seba mal opretú gitaru, ale prázdno, ktoré po nej zostalo, bolo také hluché, že nedokázal zahrať ani Prší, prší, a nie to ešte vymyslieť novú skladbu. Skladbu s jej menom, ktorú jej sľuboval od momentu, ako ju spoznal. Listoval si Blakeovými básňami a preklíňal celý svet. Hypnotizoval tie verše. Realita, ktorú odmietal akceptovať, sa mu zlievala s cudzími básnickými obrazmi a nedokázal pomenovať, čo sa práve deje.

Ešte si potiahol z jointu, ale sám nevedel, či to pomáha alebo to všetko len zhoršuje. Uprene sa pozeral na tú istú stranu, už dobrú pol hodinu na jednu jedinú báseň. Keď ho začali bolieť oči, položil knihu na zem a na chvíľu vypol. Zaklonil hlavu a zatvoril oči. Veľmi ju chcel vidieť vychádzať z knihy. Ale ona stála na druhej strane a čakala, čo bude. Nie je isté, či to bolo v nej alebo jej to niekto časom napísal na telo, ale dvakrát do tej istej rieky nevstupovala. On to ale nevedel. Bolo nad ránom, slnko sa práve chystalo vyjsť. Pouličné lampy pomaly zaspávali. On vedel, že s ňou čoskoro bude. Že jej dá všetko, čo má. Že jej dá svoje oči, myšlienky, ruky, vlasy, zuby, slzy, krv, sliny, semeno. Čakal príliš dlho, kým sa ocitol tam, kde mal byť. Trvá veľmi dlho, kým človek zistí, že začiatkov prežije niekoľko a môžu byť navlas rovnaké. Lenže koniec je len jeden. Prišiel za ňou a pripili si na zdravie na druhej strane knihy in the sunshine of their love.

Zlovestná bábkoherečka

Nepozeraj sa jej do očí. Nepobozkaj ju na líce, keď sa s tebou lúči. Nedovoľ jej stáť blízko teba. Ona vie, čo robiť. Je ti bližšie, ako ti kto kedy bol. Ona je tak blízko. Tak blízko ako more na tvojej koži v lete v Grécku. Znenáviď ju! Ona ti nepomôže z tvojich nálad. Nemiluj ju. Nenáviď ju, aj keď tvoj splín je sivší ako nebesá nad Londýnom a hlbší ako Mariánska priekopa. Nečítaj knihy, ktoré ti dala, hoci sú to najlepšie knihy, ktoré boli napísané. Nespievaj si pesničku, ktorú ti ona spievala pred spaním, keď ti zapletala vlasy do vrkočov. Opäť ti je blízka, taká blízka ako chladný vzduch na tvojej zraniteľnej mramorovej pokožke. Soľ tej vody cítiš v končekoch vlasov a na bruškách prstov. Vieš, že je to voda, z ktorej si vzišla, ale je to aj voda, v ktorej zájdeš, keď nadíde ten čas. Opierať sa o zábradlie, ktoré sa už-už zrúti, nie je návod na prežitie, je to skôr presný opak. Snaha zachytiť sa toho, čo je už takmer neexistujúce. Potreba blízkosti ťa ovláda, všetko robíš len preto, aby si nebola sama.

Sedíš pri stole v jednej z luxusnejších reštaurácií. Konečne si sa sem dostala. Čakáš na ňu. Si tu sama, a práve to nenávidíš zo všetkého najviac. Byť sama. A ona ťa nechá samu. Dobre vie, že na ňu čakáš už päť minút, pretože, ako sa vraví: prísť načas je neskoro, prísť o päť minút skôr je načas. Pre ňu ale nie. Ona má vlastné pravidlá. Všetky tie výsady a špeciálne pravidlá má ale len preto, že jej ich ty sama dávaš. Umožňuješ jej ovládať ťa, lebo ty sa nikdy nebudeš vedieť ovládať. Potrebuješ bábkoherca, ktorý bude poťahovať šnúrkami tvojich rúk, nôh, myšlienok a krku. Obliekla si sa tak, ako to len ty vieš. Extravagantne, no vkusne. Módne, no nie ako všetci ostatní. Prichádza. Snažíš sa presvedčiť samu seba, že na nej nič nie je. Že je to taká obyčajná husička. Ale sama vieš, že to nie je pravda. Hovoríš si – je bežná, nenápadná; to ty si hviezda prvého rangu. A aj si. Si krásna. Si múdra. Ale je ti to na hovno. A preto tu sedíš. Podľahla si jej a stratila si všetko, čo ti je drahé. Zostal ti len tvoj štýl a tvoj šarm. Za tie si však chlieb nekúpiš. Presne tak, ako si ho nekúpiš za tú akože-lásku, ktorú ti ponúka človek, ktorý na teba čaká doma.

Príde k tebe, podá ti ruku a ty vstaneš, dotkneš sa jej ruky a letmo ju pobožkáš na obe líca. Ona sa začne

smiať. Ten pichľavý smiech ťa núti sklopiť zrak, a ty vidíš svoje topánky. Jedna je čierna. Druhá červená.

Hlboké skaly a vysoké nebo ťa obklopujú z každej strany. Svieta tu tma. Je tu zima a neprívetivo. Vieš, že sa stadiaľto musíš čím skôr dostať. Bežíš. Bežíš. Po určitom čase máš pocit, že beháš dokolečka dokola. Ako škrečok v umelohmotnom kolese.

Škriabeš sa na vrchol hory holej ako hlava skinheada. Nevieš prečo. Ale vieš, že musíš. Počas cesty na vrchol za tebou priletí bocian. Je viac čierny ako biely a má krvavočervený dlhočizný zobák. Bociany máš odjakživa veľmi rada, no tvoja paranoja ťa tu a teraz núti nenávidieť ho. Nenávistne naňho pozeráš. On je však stále pri tebe. Je to tvoj nový spoločník na ceste k životu.

Zrazu sa zobudíš, vybehneš zo svojej izby, zletíš dolu schodmi, vo vašej knižnici nájdeš starodávny snár so zažltnutými docapkanými stránkami, kde pod heslom bocian prečítaš – pozor na pasce a nástrahy okolo seba, intrigy. Zasmeješ sa núteným smiechom a tváriš sa, že tomu ani za mak neveríš. Že okolo teba žiadne pasce nie sú a slovu „intriga“ vlastne ani nerozumieš.